

I

23. december – 14. januar

Hun frøs.

Dagen var ellers begyndt med et lovende, blidt snefald. Men efterhånden som man nærmede sig frokosttid, havde den stærke vind ude fra havet forvandlet nedbøren til regn, der piskede diagonalt ind over landskabet. Regn af den værste slags. Vinden og regnen skar gennem marv og ben og fik folkene i boderne nede ved havnen til at lukke en time tidligere, end de plejede. Og inde på Zimmermanns værtshus blev der serveret i nærheden af tre gange så mange toddyer som på en normal decemberdag.

Kirkegården lå i den sydvestlige udkant af byen. Terrænet var svagt kuperet og helt frit for træer, så det var totalt ubeskyttet mod vejr og vind. Da den lille gruppe langt om længe var nået frem til den friske, lerede grav, løb en af disse sære tanker igen gennem hovedet på hende.

Dernede var der da i det mindste læ. Nede i graven slap man for at skulle piskes af blæsten og regnen. Det var altid noget. Et lille lysglimt midt i mørket.

Præsten snøftede og degnen – eller hvad man nu skulle kalde ham – kæmpede med sin paraply. Han forsøgte forgæves at få den til at dække både den sorte præstekjole og sig selv. Men bygerne kom farende fra alle mulige retninger, så den korrekte vinkel skiftede fra det ene sekund til det andet. Bærerne satte hælene i det bløde ler og begyndte at sænke kisten ned i hullet. Den ene af dem var ved at miste balancen, men fik sig rettet op i sidste øjeblik. Præsten pudsede næse og begyndte at læse begravelsesritualet. Degnen stod og fumlede med skovlen. Regnen blev voldsommere.

Det var så typisk det hele. Begravelsesceremonien var lige så mislykket og uværdig, som resten af hendes liv havde været. Ikke engang en anstændig begravelse kunne hun få. Ikke engang

en smule blå himmel. Eller havde det måske skadet nogen, hvis sneen var blevet ved med at falde? Var det virkelig for meget at kræve?

Naturligvis var det for meget. Hendes mors liv havde været én lang række af nederlag og fiaskoer. Og i det perspektiv var det egentlig meget konsekvent, at hendes begravelse nu var ved at drukne i mudder og regnvejr. Pludselig kunne hun mærke, hvordan hun var nødt til at bide sig i læben for ikke at komme til at græde.

Det her var et helt igennem logisk slutpunkt for den skæbne. Sådan havde det været hele vejen igennem. Og det var ikke noget at græde over. I hvert fald ikke nu.

Af en eller anden uforståelig årsag var det netop det, som hendes mor havde krævet af hende. Du må ikke græde. Uanset hvad du så end gør, skal du ikke stå og snøfte ved min begravelse. Tårer har aldrig hjulpet mig – det ved jeg, for jeg har grædt oceaner af tårer. Nej, min pige. Du skal handle. Du skal gøre et eller andet storslået, som jeg kan begejstres over i min himmel.

Moderen havde krammet hendes hånd mellem sine egne, kraftesløse hænder, mens hun sagde det. Hun havde stirret med sine brustne øjne. Øjnene sagde, at det var alvor nu. For en gangs skyld havde moderen bedt hende om noget. Tiden var kommet til at yde. Og selv om ønsket var svært at forstå, så herskede der alligevel ikke tvivl hos hende om, hvad hun skulle gøre.

En halv time efter var hendes mor død.

Ikke flæbe, min pige. Gør noget!

Præsten holdt op med at tale. Han stirrede på hende under sin dryppende paraply, og hun kunne se, at han forventede et eller andet af hende. Hvad? Det var ikke nemt at vide. Det var kun anden gang i sit liv, at hun var til begravelse. Sidste gang havde hun været ni eller ti år gammel. Også den gang var det moderen, der havde sørget for, at hun kom med. Forsigtigt tog hun et par skridt fremad. Men stoppede op så tilpas langt væk fra kanten af graven, at hun ikke risikerede at falde ned i den. Derefter bøjede hun hovedet og lukkede øjnene, mens hun foldede hænderne foran sig.

De tror fandeme nok, at jeg står her og beder, tænkte hun.

Eller i det mindste lader de, som om de tror det. Nå men ... hej med dig mor. Du kan stole på mig. Jeg ved godt, hvad jeg skal gøre. Du skal få lov til at klappe hænderne varme deroppe hos englenerne.

Så var det hele overstået. Præsten og degnen gav hånd. Kolde, klamme hænder. Og ti minutter efter stod hun under det utætte tag ude ved busholdepladsen og længtes efter et varmt bad og et stort glas rødvin.

Eller en cognac. Måske længtes hun i virkeligheden efter både rødvin og cognac.

Den efterladede, tænkte hun. Til min mors begravelse bestod følget af én person. Nemlig mig. Mere var der ikke at sige om det.

Men måske er der flere, der kommer til at græde over hendes bortgang. Med tiden.

Det var slet ikke nogen dum måde at sige det på. Og mens hun stod der og kæmpede med kulden og den undertrykte gråd, var det, som om ordene af sig selv tændte en lille flamme inden i hende. Det virkede også, som om flammen voksede og langsomt – ganske langsomt – begyndte at tø et gammelt, stivfrosset sted op langt inde i hende.

Hun følte, hvordan ilden derinde blev kraftigere. Mens hun tænkte på, hvordan andre meget snart skulle komme til at blive brændt op af den ild. Hvordan den skulle sprede frygt omkring sig og ødelægge dem.

Hun kom også til at smile af den tanke. Det var nok noget, hun havde læst et eller andet sted. Eller også var det, som en af hendes første elskere havde sagt. At hun havde talent. For den slags med poesi og fyndord.

Måske også for sandhed og lidelse. Nej – ikke sandhed. Mest for lidelse. Det passede. Det var ikke meget, hun havde givet. I den henseende var hun langt fra nået op på niveau med sin mor. Men hun havde fået sin del af den. Lidelsen. Godt og vel.

Jeg fryser, tænkte hun. Kunne den skide bus nu ikke tage og komme?

Men bussen kom ikke. Det virkede, som om hun var nødt til at vente på alting. Og pludselig gik det op for hende, mens

hun stod her i regnen og halvmørket, at det netop var sådan, hendes liv havde formet sig. Det her var sindbilledet på hendes skæbne.

At stå og vente på noget, der aldrig kom. En bus. En god mand. Et ordentlig job.

En chance. En enkelt, skide chance for at få noget fornuftigt ud af livet. Og nu var det altså for sent.

Hun var niogtyve år gammel, og det var allerede for sent.

Jeg og min mor, tænkte hun. Den efterladte ved graven. Og hende i kisten. Vi kunne lige så godt have byttet plads. Eller have lagt os ved siden af hinanden. Det ville der ikke have været noget at indvende mod. Hvis altså ikke ...

Nu kunne hun mærke, hvordan ilden inde i hende flammede op igen. Så voldsomt at den til sidst fyldte hende helt og fik hænder og fødder til at prikke af varme. En stærk, næsten helt fysisk varme, der kom til hende midt i sorgen og fik hende til at knytte hænderne hårdere nede i frakkelommerne.

Hun kastede et sidste blik ud mod den lange kurve, hvor der ikke var det mindste glimt af bussens lygter. Derefter vendte hun beslutsomt rundt og begyndte at gå ind mod byen.

Julen kom og gik igen.

Nytåret kom også og gik igen. Den ene regnbyge afløste den anden, og den ene blygrå dag flød umærkelig ind i den anden. Hendes sygeorlov stoppede. Hvorefter arbejdsløsheds-kassen overtog. Det var næsten ikke til at mærke forskel. Sygemeldt fra hvad? Arbejdsløs fra hvad?

Telefonen var blevet lukket. Da hun fik en rykker i oktober, havde hun bevidst ladet regningen blive liggende. Og nu havde man altså langt om længe reageret. Kværnen malede langsomt hos telefonselskabet.

Det var vidunderligt, at telefonen ikke mere virkede. Nu slap hun ikke bare for at møde menneskene. Hun slap også for at høre dem. Selv om der egentlig ikke var mange tilbage. Det var tyndet ud i kredsen. De sidste fjorten dage inden begravelsen snakkede hun kun med to personer. Heinz og Gergils. Dem havde hun oven i købet mødt begge to ved en tilfældighed på torvet. Og mindre end et halvt minut efter, at de havde sagt goddag, forsøgte de også at sige farvel til hende. Lidt heroin, måske? Eller bare en fed til at holde den gående. Nå, ikke. Nå, men ... Jamen et brusebad og et knald, så? Bare for gammelt venskabs skyld.

Det var kun Gergils, der var gået så langt. Og et øjeblik havde hun leget med tanken om at give ham en halv time. Bare for sin egen fornøjelses skyld. Og måske for at kunne trække ham med ned.

Men der var naturligvis ingen garanti for, at det smittede. Faktisk var det mest sandsynligt, at det ikke gjorde. Det havde lægerne også selv sagt. Desuden havde hun jo klaret sig indtil videre. Der var endda andre, der havde klaret sig lige så godt, selv om de havde en mere risikobetonet adfærd end hende.

Risikobetonet adfærd? Fandens til udtryk. Havde hele hendes liv ikke ret beset været risikobetonet adfærd? Det var nok, som Lennie havde sagt det for efterhånden mange år siden. Hvis man var født på kanten af en lortetønde, så faldt man i af og til. Det var ikke andet, end hvad man kunne forvente. Hvad det kom an på, var at kravle op igen.

Det gjorde man så. Indtil man ikke gjorde det mere. Altså klatrede op. Til sidst blev man liggende i lortet. Og så var resten naturligvis bare et spørgsmål om tid.

Men det kunne forresten være lige meget nu. Det var fortid. Forbi og glemt. Oktober måned havde været en grænselinje. Med hendes mors død og en masse andet.

Nej. Ikke døden faktisk. Historien. Hendes mors historie. Den historie, der var plumpet ud af hende, en uge før hun døde. Som en tredive år gammel abort. Den besked, hun havde fået i oktober, havde fået hende til at søge ensomheden. Og moderens historie havde gjort resten. Den havde givet hende styrken og beslutsomheden. Lige pludselig havde den gjort en hel masse meget lettere. Klarere. Tydeligere. Hendes viljestyrke og handlekraft var vokset, samtidig med at stoftrangen aftog. Til sidst var hun helt holdt op med at tænke på stoffet. Uden at have anstrengt sig det mindste for det. I hvert fald de hårde sager. Ikke andet end en smule hash og lidt amfetamin nu. Det var nok. Og det betød også, at hun slap relationen til alle de andre, der levede i lortetønden. Faktisk var det gået meget lettere at slippe af med dem, end hun havde troet. Det havde været lige så let som at slippe stoffet. I øvrigt hang de to ting nok sammen. Måske forholdt det sig faktisk sådan, som alle socialrådgiverne havde sagt i mange år. Det var bare styrken, det kom an på. Ens egen styrke. Der var ikke andet, man havde brug for.

Styrken, modet og beslutsomheden.

Og så naturligvis en opgave, som skulle udføres.

Opgaven? Hun havde naturligvis ikke vidst det fra begyndelsen. Det kom bare, uden at hun helt kunne forklare hvordan eller hvorfor. Det var også svært at afgøre, om det var hende selv eller moderen, der havde taget den egentlige beslutning. Ikke

at det for øvrigt betød ret meget. Men det var da ret interessant at fundere over.

Altså alt det med oprindelse og ansvar og den slags. Hævn og retfærdighed og ligevægt. At hendes mor havde stukket 10.000 gylden af vejen, kom naturligvis både som en overraskelse og som en hjælp. Det var en god, rund sum, som der nok skulle blive brug for.

Som der faktisk allerede havde været brug for. Den 12. januar havde hun brugt 2.000 af dem. Men til et godt formål. I skuffen på natbordet havde hun nu en liste med navne og adresser plus en del andre oplysninger. Hun havde også et våben. Og hun havde et møbleret værelse, der stod og ventede på hende i Maardam. Hvad mere kunne hun vel ønske sig?

Mere mod? Større beslutsomhed? Held?

Aftenen før hun rejste, bad hun til en helt uspecificeret Gud om, at han skulle stå hende bi og hjælpe hende med at udrette netop dette her. Og da hun slukkede sengelampen, havde hun en stærk følelse af, at der egentlig ikke var meget her i verden, der ville være i stand til at forhindre hende i at føre sine planer ud i livet.

Faktisk var der overhovedet intet, der kunne hindre hende. Hun krummede sig sammen i fosterstilling den nat, mens hun smilede og vidste, at hun aldrig nogensinde havde følt sig mindre sårbar i hele sit liv.

Det med værelset havde hun ikke gjort noget stort nummer ud af. Hun havde bare svaret på en annonce i *Neuwve Blatt*. Men da hun så, hvad der kom ud af det, gik det op for hende, at hun ikke kunne have fået noget bedre, selv om hun havde anstrengt sig for det.

Fru Klausner var blevet enke meget tidligt – i begyndelsen af 80'erne dengang hun var midaldrende – men i stedet for at sælge sin charmerende, toetagers villa i Deijkstraa-kvarteret, havde hun valgt at bygge den om, så den svarede bedre til de nye omstændigheder efter majorens pludselige hjerteanfald. Selv blev hun boende på den nederste tage, hvor hun kunne nyde sine fire tusind bøger, og hvor hendes to katte stadigvæk kunne nyde haven. Overetagen – de gamle børneværelser og gæsteværelserne – blev lavet om til udlejningsværelser. Fire værelser i det hele. Alle med rindende vand og med adgang til køkkenfaciliteter. Samt med et fælles badeværelse ude på gangen. Trappen op til overetagen fik sin egen indgang i betryggende afstand af fru Klausners soveværelse. Og selv om det meget naturligt havde givet hende sommerfugle i maven til at begynde med, så varede det ikke længe, før hun vænnede sig til det. Hun lejede kun ud til enlige kvinder. Og aldrig for mere end et halvt år ad gangen. Som oftest var det studerende på sidste del af den medicinske eller juridiske uddannelse. Piger, der havde brug for fred til at studere. Eller også var lejerne sygeplejersker, der deltog i videreuddannelsen på Gemejnte i et par måneder. Om sommeren stod der ganske ofte et eller flere værelser tomme. Men de indtægter, som hun fik i løbet af vinterhalvåret, var tilstrækkelige til, at hun kunne klare sig. Major Klausner ville aldrig have drømt om at protestere over tingenes nye tilstand. Det vidste hun. Og engang imellem når hun stod nede i banken for at sætte leje-

indtægterne ind på sin konto, så følte hun, hvordan han sad og nikkede opmuntrende ned til hende fra de endegyldige, evige eksercerpladser.

Den nye lejer ankom – som aftalt – søndag den 14. januar – aftenen før hun skulle påbegynde en videreuddannelse som økonomiansvarlig på Elisabeth-instituttet. Hun betalte seks ugers leje i forskud og efter at have fået de nødvendige instruktioner – fremført i al venlighed og på mindre end et minut – tog hun det røde værelse i besiddelse. Fru Klausner forstod vigtigheden af at respektere sine lejeres integritet. Så længe hun selv fik lov til at læse og sove i fred, og så længe de ikke røg i totterne på hinanden, så blandede hun sig ikke i, hvad de foretog sig. Husordenen baserede sig på gensidig respekt og uskrevne regler. Og indtil videre – trods mere end tretten år i branchen – var hun blevet forskånet for problemer og alvorligere uoverensstemmelser.

Mennesker er gode nok, plejede hun at tænke. Således som man behandler sin næste, således bliver man også selv behandlet.

Over den lille køkkenvask i tekøkkenet hang der et spejl. Og da hun havde pakket ud, blev hun stående foran spejlet lidt og betragtede sit nye ansigt.

Forandringerne var ikke spor drastiske. Faktisk kunne man vel nærmest sige, at de var tankevækkende. Det kortklippede, brune hår, de runde metalindfattede briller og det usminkede ansigt fik hende til at ligne en bibliotekar eller en let slidt husgerningslærerinde. Ingen ville have været i stand til at genkende hende. Et øjeblik – mens hun stod der og skar ansigter og vendte sig for at se sig selv fra forskellige vinkler – troede hun faktisk selv, at hun var blevet et andet menneske.

Et nyt udseende og et nyt navn. En ny by og en opgave, som hun et halvt år før ville have grinet af eller nægtet at tro på.

Men nu stod hun der altså. Og endnu en gang følte hun efter – måske for sidste gang – for at fornemme, om der var bare den mindste rest af usikkerhed eller tvivl i hendes sjæl. Men uanset hvordan hun vendte og drejede det, så mødte hun intet af den

slags. Beslutsomhed. Sikkerhed. Intet andet. Hun forstod, at tiden var kommet til at begynde.

Til at begynde for alvor. Hendes liste var helt igennem komplet. Og selv om tre måneder egentlig er lang tid, så var der ingen grund til at sjuske med noget. Tværtimod krævede hvert eneste af navnene den mest omhyggelige planlægning. Hvert eneste af dem skulle håndteres på helt sin egen måde. Skulle det lykkes, måtte man tage vare på tiden, så man slap for at stresse igennem hen imod slutningen. Når hun først gik i gang, måtte hun være forberedt på, at der kunne opstå vanskeligheder. Hun måtte også indstille sig på, at der ville blive stor opmærksomhed omkring hende – fra offentlighedens, politiets og modstandernes side.

Sådan måtte det nødvendigvis blive. Det var vilkårene.

Men hun var på den anden side også klar over, at intet af dette ville få hende til at vige fra sin beslutning. For hende ville ingen af de forudsigelige vanskeligheder bliver så tunge, at hun ikke kunne overvinde dem. Mens hun lå på sengen og studerede sit våben denne første aften, vidste hun også, at den udfordring, der lå i opgaven, formodentlig bare ville gøre det hele mere tillokkende.

Lidt varmere og lidt mere vidunderligt.

Jeg er sindssyg, tænkte hun. Helt igennem og totalt sindssyg.

Men det var en vovemodig og uimodståelig sindssyge. Desuden var det en sindssyge, som ingen ville få mulighed for at kritisere eller håne.

Hun betragtede navnene på listen. Studerede dem ét for ét. Hun havde allerede besluttet, hvem der skulle være den første. Men tillod sig selv at overveje den beslutning endnu en gang.

Så sukkede hun dybt. Af tilfredshed. Og tegnede en rød cirkel omkring hans navn. Derefter tændte hun en cigaret og begyndte at løbe planen igennem.

II

18. januar – 19. januar

Normalt plejede Ryszard Malik ikke at drikke to stive whisky-sjusser før maden. Men netop denne dag var der en anledning til at gøre det.

Faktisk var der egentlig to anledninger. Kontrakten med Winklers var endt med at falde på gulvet til trods for to stive timers telefonkonference samme eftermiddag. Og da han endelig slap af sted fra kontoret, viste det sig, at en pludselig kuldebølge havde forvandlet de regnvåde gader til glidebaner. Hvis han bare havde været alene på vejen, ville det dog ikke have været noget problem. Det var trods alt ikke nogen ren tilfældighed, at han havde tredive års skadefri kørsel bag sig. Han havde kørt i glat føre mange gange før. Men nu var han altså ikke alene. Folk var stadigvæk på vej hjem inde fra centrum ud til forstæderne og villakvartererne. Og så – lige før rundkørslen på Hagmaar Allé skete det altså. En hvid Mercedes med schweiziske nummerplader kom kørende med alt for høj fart og tørnede op bag i hans Renault. Han bandede for sig selv, spændte sikkerhedsselen op og steg ud af bilen bare for at konstatere fakta og påbegynde forhandlingerne. Højre baglygte smadret, en bule i kofangeren og to store ridser i lakken. Der blev sagt undskyld. Der blev udvekslet artigheder og visitkort. Plus policenumre. Det tog sin tid alt sammen. Der gik det meste af tre kvarter, før han kunne genoptage hjemturen.

Malik brød sig ikke om at komme for sent hjem. Hans kone plejede ganske vist aldrig at have maden klar før klokken syv. Men en time til halvanden med en tynd whisky på arbejdsværrelset var noget, han meget nødtigt ville undvære.

Med årene var det blevet en vane og helt uundværligt. Det fungerede som en sluseport mellem arbejdet og hjemmelivet og konen. Desuden havde det også fået en værdi i sig selv.

Netop i dag fik han ikke mere end et kvarter for sig selv. Og det var altså for i et vist omfang at kompensere – både for tabet af de vidunderlige frie minutter og for den smadrede baglygte – at han lod avisen blive liggende og i stedet koncentrerede sig helt og fuldt om whiskyen.

Helt og fuldt er måske så meget sagt. Der var også det med telefonopringningerne. Hvordan de så ellers skulle fortolkes. Hvad fanden lignede det at ringe op og spille en gammel popmelodi uden at sige noget. *The Rise and Fall of Flingel Bunt*. Den ene gang efter den anden.

I det mindste én gang om dagen. Ilse havde taget telefonen to gange. Han selv havde kun prøvet én gang. Tre gange siden i forgårs. Han havde ikke fortalt Ilse, at telefonen også havde ringet en gang i går aftes. Der var ingen grund til at bekymre hende. Der var heller ingen grund til at fortælle hende, at han udmærket kendte melodien.

Så vidt han huskede, stammede den fra begyndelsen af 60'erne. *Shadows*. Vist nok 1964. Måske 65. Det kunne i øvrigt være lige meget. Spørgsmålet var egentlig kun, hvad det skulle betyde. Hvis det betød noget overhovedet. Og så hvem der stod bag. Måske var det bare en sindssyg stodder – en eller anden arbejdsløs fjollerøv, der ikke kunne finde på andet at tage sig til end at ringe til ordentlige mennesker og tage pis på dem.

Det var formodentlig forklaringen. Man måtte vel overveje at kontakte politiet, hvis det blev ved. Eller tage sig af sagen selv. Men indtil videre var det bare irriterende. Hvilket i øvrigt var mere end nok en dag som i dag.

A pain in the ass, som Wolff ville have formuleret det. En ridse i lakken eller en smadret baglygte.

Nu råbte hun til ham. Maden stod tilsyneladende på bordet. Han sukede. Tømte sit whiskyglas og forlod arbejdsværelset.

“Det er ikke noget at hidse sig op over.”

“Jeg hidser mig ikke op.”

“Godt.”

“Du tror altid, at jeg hidser mig op. Fordi du mener, at kvinder gør sådan.”

“Hold op. Lad os snakke om noget andet. Den her sauce kan jeg godt lide. Hvad har du puttet i den?”

“Lidt madeira. Desuden har du fået den sovs halvtreds gange før. Og jeg blev ved med at lytte i dag.”

“Ja så?”

“Mindst et minut. Der kom ikke andet.”

“Hvad skulle der vel også være kommet?”

“Hvad der skulle være kommet? En stemme naturligvis. Når folk ringer en op, plejer de at have noget at sige.”

“Der er sikkert en fornuftig forklaring.”

“En forklaring? Hvad skulle det være? Hvorfor ringer folk én op og spiller musik for én?”

Malik tog en stor slurk af sin vin mens han tænkte sig om.

“Tjah,” sagde han. “Måske er det reklame for en ny radiostation. Eller noget i den retning.”

“Det var da det dumme, jeg nogensinde har hørt.”

Han sukkede.

“Og du er sikker på, at det var den samme melodi begge gange?”

Hun tøvede. Mens hun gned sig lidt med pegefingern i tindingen, som hun plejede at gøre, hver gang et migræneanfald var i anmarch.

“Det tror jeg nok. Første gang lagde jeg på efter bare et par sekunder. Det har jeg jo fortalt dig.”

“Ignorer det. Det drejer sig nok om en misforståelse.”

“Misforståelse? Hvordan skulle det kunne være en misforståelse?”

Hold din kæft, tænkte han. Hold din kæft eller du får indholdet af mit vinglas i ansigtet.

“Det ved jeg ikke,” sagde han. “Men nu snakker vi ikke mere om det. Fortalte jeg dig, at jeg blev involveret i et biluheld på vejen hjem i dag?”

“Et uheld?”

“Ikke noget alvorligt. Jeg blev bare påkørt bagfra. Det var det hele.”

“Herre Gud da. Hvorfor har du ikke fortalt det noget før?”

“Fordi det ikke var noget, der er værd at tale om.”

“Ikke noget at tale om? Sådan siger du altid. Hvad skal man så tale om? Kan du forklare mig det? Man modtager en række mystiske telefonopringninger, men dem skal man bare ignorere. Du forulykker med bilen, men det gider du ikke engang fortælle din kone om ... hvor er det typisk. Du mener sikkert, at vi bare skal sidde her og tie os igennem den ene aften efter den anden. Uden forstyrrelser. Fordi jeg ikke engang er værd at tale med mere.”

“Sludder. Det er noget forbandet sludder at sige.”

“Måske er der oven i købet en sammenhæng.”

“En sammenhæng? Hvad fanden snakker du om?”

“En sammenhæng mellem det med telefonen og så dit uheld. Du huskede vel at tage hans nummer?”

Du almægtige, tænkte Malik og hældte resten af vinen i sig. Hun er sindssyg. Rablende sindssyg. Det er fandeme ikke så sært, at de gerne vil af med hende på hotellet.

“Har du hørt noget fra Jacob?” spurgte han for at dreje hendes interesse i en anden retning. Men han forstod omgående, at det var en fejltagelse.

“Jeg har ikke hørt fra ham i to uger. Han minder alt for meget om dig. Og han gider i hvert fald ikke ringe. Medmindre han altså har brug for penge.”

Det tror da fanden, tænkte Malik, mens han håbede på, at hans larmende, indre latter ikke kunne ses på ham. Han havde selv snakket med sønnen et par gange i løbet af de sidste dage – uden at måtte af med noget. Og selv om han aldrig ville indrømme det åbent, så opfattede han den passive afstandtagen fra moderen som et sundhedstegn og som udtryk for en helt igennem naturlig modningsproces.

“Ja ja,” sagde han og duppede munden med servietten. “Sådan er ungdommen jo. Har du set, om der er noget i fjernsynet i aften?”

Da den fjerde opringning kom, var det heldigvis ham selv, der tog imod den. Ilse sad og så en ungarsk spillefilm på Kanal 4, og inde i soveværelset var han i stand til – i meget bramfrie vendinger – at bede den ukendte fredsforstyrrer om at gå ad hel-

vede til. Uden at hun kunne høre ham eller få en fornemmelse af, hvad han snakkede om. Først konstaterede han dog, at det rent faktisk var *The Rise and Fall of Flingel Bunt*, der blev spillet. Derefter lyttede han til musikken et halvt minuts tid, og så afleverede han et par trusler, som umuligt kunne misforstås. Endelig smed han røret på.

Om der faktisk var nogen, der lyttede i den anden ende, fandt han dog aldrig ud af med sikkerhed.

Måske var der en eller anden. Måske ikke.

Den melodi? Han burde kende den. Men han kunne ikke sætte billeder på den. Heller ikke omgivelser. Uanset hvor meget han tænkte over det, så kom han ikke ud af stedet.

“Hvem var det?” Spurgte hans kone, da han atter havde ladet sig falde ned i sofahjørnet foran fjernsynet.

“Jacob,” løj han. “Jeg skulle hilse. Og for øvrigt var han slet ikke ude efter penge.”